

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/20/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8616201978
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8616201978.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobcu: U. P., P. XXX/XX, P., I.: XXXXXXXXX, právne zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sov. hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 907 598, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 798,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 7C/68/2016-76 zo dňa 27.09.2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 1798,18 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Mení rozsudok vo výroku o priznaní úrokov z omeškania tak, že v tomto rozsahu návrh žalobcu zamietá.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 798,18 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne z dlžnej sumy od 15.3.2014 do zaplataenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z..

V odôvodnení uviedol, že žalobca v konaní vedenom na súde pod sp. zn. 7C/466/2013 úspešne uplatnil porušenie svojich spotrebiteľských práv, keď dosiahol zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorá nezaložila právomoc rozhodcovského súdu. Zmluvné dojednania, ktoré vyžadujú od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní sú neprijateľné.

Požadované finančné zadostučinenie vo výške 1 798,18 eura považoval za primerané s poukazom na to, že rozhodcovským rozsudkom žalobcovi objektívne hrozilo zaplataenie sumy 1 798,18 eur, ktorá predstavovala istinu, príslušenstvo a trovy konania. Hrozba zaplataenia uvedenej sumy bola reálna, keďže rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcovským súdom sa stal exekučným titulom a v prípade, že by žalobca nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, uvedená suma by bola od žalobcu reálne vymáhaná. Je celkom zrejmé, že žalobca ako spotrebiteľ uzatváral predmetnú úverovú zmluvu v ťaživej

životnej situácii, keď bol odkázaný na úver vo výške 350,- eur. Z potvrdení predložených žalobcom v tomto konaní je zrejmé, že tento má zdravotné problémy a bol hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení. Je nezamestnaný a jeho jediným príjmom sú mesačné dávky v nezamestnanosti vo výške 62,- eur. Primeranosť priznanej výšky finančného zadosťučinenia podčiarkuje aj fakt, že ešte v tomto roku, a to výzvou zo dňa 17.3.2018 žalovaný požadoval od žalobcu zaplataenie sumy 4 103,- eur titulom zmluvy o úvere č. 804001134. Od uvedeného žalovaného neodradilo ani súdne konanie vedené na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C/466/2013 a ani konanie pod sp. zn. 7C/68/2016. Z uvedeného je celkom zrejmé, že ani hrozba zaplataenia finančného zadosťučinenia vo výške 1 798,18 eura nie je pre žalovaného dostatočne odstrašujúca.

Žalovaného preto zaviazal na zaplataenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 798,18 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne z dlžnej sumy od 15.3.2014 (od nasledujúce dňa od doručenia žaloby žalovanému) do zaplataenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O trovách strán súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Žalovaný má za to, že predmetné rozhodnutie (zrušenie rozhodcovského rozsudku) má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu priznanú náhradu finančného zadosťučinenia považuje za neprímerane prísnu a založenú na svojom voľnom a arbitrárnom výklade práva. Žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla, a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Žalobca sám konal v rámci kontraktčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom Zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru; nemal k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobca svojim podpisom na Zmluve ďalej prehlásil, že si Zmluvu prečítal, že ju uzatvoril vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Bol to žalobca, kto žalovanému z titulu záväzkového právneho vzťahu neuhradil ani jednu dohodnutú úhradu riadne a včas, čím porušil vzájomne dojednané zmluvné podmienky. V danom prípade bol zrušený rozhodcovský rozsudok, pričom žalobca ku dňu vyhotovenia tohto podania žalovanému uhradil sumu rovnajúcu sa sume poskytnutého úveru vo výške 350,- EUR, a teda nie je čo kompenzovať. Konanie žalobcu formou žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam, nakoľko žalobca mal možnosť brániť sa už v počiatočnom kontraktčnom postupe, a napriek tomu bol absolútne ľahostajný. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovršenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušľým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages

v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

Je nesporné, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7C/466/2013-70 žalobca úspešne uplatnil svoj nárok na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorým bola žalovanému priznaná voči žalobcovi suma 627 Eur s príslušenstvom. V odôvodnení rozhodnutia č.k. 7C/466/2013-70 zo dňa 16.04.2015 Okresný súd Svidník konštatoval, že rozhodcovská zmluva, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka nakoľko nebola individuálne dojednaná a znemožnila voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Neplatná rozhodcovská zmluva nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu. Z uvedeného nesporne vyplýva, že žalovaný tým, že predstrel žalobcovi na podpis formulárovú rozhodcovskú zmluvu predstavujúcu neprijateľnú podmienku a na jej základe si voči žalobcovi na rozhodcovskom súde uplatnil nárok na peňažné plnenie, porušil práva žalobcu - spotrebiteľa.

Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje iba samotné porušenie práv či povinností zo strany dodávateľa. V zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa, z uvedeného preto vyplýva splnenie predpokladu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia pri uplatnenom porušení práva alebo povinnosti ustanovenej nielen samotným zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa ale aj osobitnými predpismi, v tomto prípade § 53 Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného, podľa ktorej sa žalobca s plnením dlhu dostal do omeškania, toto pre posúdenie existencie, výšky uplatneného nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je právne relevantné. Zákon o ochrane spotrebiteľa nepodmieňuje vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie splnením si zmluvných, zákonných povinností spotrebiteľom. Žalovanému nič nebráni domáhať sa voči žalobcovi prípadných nárokov vyplývajúcich z porušenia práva, ako napr. úroku z omeškania a pod..

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od porušovania práv a povinností stanovených normami zameranými na ochranu spotrebiteľa a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobcu bez akýchkoľvek pochybností hrozil, keď na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky došlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku, ktorý mal žalovanému slúžiť ako exekučný titul, t.j. nútene vymáhateľný právny akt.

Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Ako na to správne poukázal súd prvej inštancie, jednou z okolností ovplyvňujúcich rozhodnutie o výške primeraného finančného zadosťučinenia je aj výška sumy, na zaplatenie ktorej bol žalobca zaviazaný rozhodcovským rozsudkom, ktorý bol však v dôsledku neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy nulitným právnym aktom. Súd prvej inštancie sa náležite vyrovnal s otázkou určenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1798,18 Eur, pričom s týmito dôvodmi sa odvolací súd plne stotožňuje. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní úverovej zmluvy závadne konal. Bol to žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predstrel žalobcovi na podpis formulárovú zmluvu obsahujúcu neprijateľnú podmienku - rozhodcovskú zmluvu. Žalobca sa v tomto prípade úspešne domohol svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia. Ako vyplývalo z vykonaného dokazovania, napriek zrušeniu rozhodcovského rozsudku žalovaný žalobcovi zaslal výzvu na plnenie sumy dokonca vyššej, než

na zaplataenie akej bol žalobca zaviazaný rozhodcovským rozsudkom. Žalobca trpí psychickými problémami vyžadujúcimi si psychiatrickú liečbu, jeho finančná situácia je a aj v čase kontraktácie bola nepriaznivá, jeho príjem činia iba dávky v nezamestnanosti. Nemožno mať pochybnosti, že hrozba núteného vymáhania dlhu v zmysle rozhodcovského rozsudku mala na žalobcu značne negatívny vplyv. Pokiaľ žalovaný argumentuje tým, že žalobca nenamietal rozhodcovskú zmluvu a túto dobrovoľne podpísal, k tomuto odvolací súd uvádza, že tak, ako existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalú rozhodcovskú zmluvu a nenamietne ju v súdnom konaní (Océano Grupo Editoriale C-240/98 až C-244/98), tak ako existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že spotrebiteľ nepoukáže na nekalú rozhodcovskú zmluvu v rozhodcovskom konaní, a preto je treba na ňu brať ohľad v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku (Mostaza Claro C-168/05) tak, ako existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že ani v exekučnom konaní spotrebiteľ nepoukáže na nekalú rozhodcovskú doložku, a preto treba spotrebiteľa zbaviť jej účinkov v súlade s vnútroštátnymi procesnými predpismi (ASTURCOM C-40/98), tak o nič menej existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalú rozhodcovskú zmluvu a neodstúpi od nej v rámci kontraktácie, resp. neoznámi, že ju neprijíma, ak nie je zastúpený advokátom.

Za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a jeho priznaná výška je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobcovi - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe v časti o zaplataenie sumy 1798,18 Eur vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06).

Vo vzťahu k nároku na úrok z omeškania zo sumy primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd uvádza, že určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Až okamihom právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej je zrejмый rozsah povinnosti zodpovedného subjektu v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., preto by sa priečilo zásade spravodlivosti vychádzať zo skutočnosti, že splatnosť dlhu - primeraného finančného zadosťučinenia, od ktorej sa odvíja omeškание s plnením dlhu a vznik nároku na úrok z meškania (§ 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka), nastala už pred rozhodnutím súdu. Z uvedeného dôvodu preto nie je opodstatnené zaviazat' žalovaného na úhradu úroku z omeškania zo sumy zodpovedajúcej primeranému finančnému zadosťučineniu, keďže k omeškaniu žalovaného doposiaľ nedošlo.

Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. (Pozri rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1798,18 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP) a postupom podľa § 388 CSP rozsudok vo výroku o priznaní úrokov z omeškania zmenil tak, že v tomto rozsahu návrh žalobcu zamietol.

8. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a 2 CSP. V konaní bola každá zo strán úspešná len čiastočne (žalobca vo vzťahu k sume 1798,18 Eur, žalovaný vo vzťahu k úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1798,18 Eur od 15.03.2014 do zaplataenia), preto odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

9. Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 2:1 vo vzťahu k nároku na zaplataenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1798,18 Eur a pomerom hlasov 3:0 vo vzťahu k nároku na úroky z omeškania zo sumy 1798,18 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.